

om hele Tilsynet skulde samles under Værgeraadet. Jeg vil gerne hertil sige, at jeg lægger saare liden Vægt paa disse Besvarelser, der gaar ud paa, at Værgeraadene er upopulære. Jeg beder om, at man lægger Mærke til, hvem det er, der er blevet spurgt. Det er Købstæderne, det er de Byraad, hvor man har en af Justitsministeriet valgt Jurist siddende som Formand. Der er Værgeraadene ikke vel anskrevne, og det er i høj Grad forstaaeligt, da et Værgeraad, som er sammensat paa denne Maade, let faar et politimæssigt Skær over sig og derfor mangler det nødvendige Grundlag for et Værgeraadets lykkelige Arbejde, nemlig Til-liden. Men jeg vil gerne pege paa, at det jo nu er Meningen at skabe Værgeraad af en helt ny Støbning, og derfor beklager jeg, at disse Forespørgsler i det hele taget er sendt ud til Byraadene, thi Byraadene har selvsagt kun kunnet svare ud fra deres Mening om de bestaaende Værgeraad. Det vilde derfor have været bedre, om man havde undladt at spørge.

Som Lovforslaget nu ser ud, skal Værgeraadene vælges af de kommunale Raad. Efter den højtærede Justitsministers Mening er denne Ordning den heldigste, altsaa den Ordning, at Kommunalbestyrelsen — jeg tænker mig et Sogneraad paa Landet — vælger et Værgeraad paa 5 Medlemmer og siger til dem: Men I maa kun have med en vis Klasse af Børn at bestille — man kunde fristes til at sige: de vanartede Børn. Samtidig vælger det samme Sogneraad efter Tilsynsloven et Par andre Medlemmer i Kommunen og siger til dem: Men I maa kun have med Plejebørnene, altsaa de artige Børn, at bestille. Det forekommer mig, at dette er saare uheldigt. Der er i Landstinget talt saa meget om, at Værgeraadene havde et odiøst Skær over sig — og nu hørte jeg, at Venstres Ordfører (Søgaard) ogsaa var inde paa det odiøse —, men hvis det virkelig er Meningen, at man vil borttage det odiøse Skær, der er over Navnet Værgeraadsbarn, er der her en Vej aaben. Det kan være, at der er enkelte af vore Købstæder, der er saa store, at Værgeraadet ikke vil kunne overkomme Plejebørnstilsynet, og saa faar det ordnes paa en anden Maade der; men jeg vil endnu en Gang henstille til den højtærede Justitsminister, at han søger for, at det i alle Tilfælde paa Landet bliver den samme Institution, der har Forsorgen for alle Børnene, thi i saa at sige alle Landkommuner vil det være let overkommeligt for Værgeraadet at have med alle de ulykkeligt stillede Børn at

gøre og tillige udføre Plejebørnstilsynet. Der er heldigvis ikke saa forfærdelig mange af de førstnævnte paa Landet. Naar vi ser paa det grelleste Tilfælde af Værgeraadforsorg, nemlig dette, at Børnene skal fjernes fra deres Hjem, saa fortæller Statistikken os, at medens der i København og Købstæderne findes 4 à 5 saadanne Børn for hver 10 000 Indbyggere, findes der paa Landet kun eet Barn for hver 10 000 Indbyggere, det vil sige, at i en almindelig Landkommune vil der gennemsnitlig gaa 7 à 8 Aar mellem hver Gang, der skal gribes alvorligt ind fra Værgeraadens Side. Og hvad bidrager dette til? Det bidrager til, at et Værgeraad i en saadan Landkommune er i høj Grad fristet til at falde i Søvn; der gaar saa lang Tid imellem hvert Tilfælde, hvor der kommer noget opsigtsvækkende. Jeg siger derfor til den højtærede Justitsminister: Giv Værgeraadene hele Børneforsorgen i Kommunen, saa faar de noget at bestille, saa ildner det dem til Arbejde, saa holder det deres Interesse levende, og samtidig bidrager man til at slette det dybe Skel, der er saa ulykkeligt i den tidlige Barnealder, Skellet mellem de vanartede Børn og de ulykkeligt stillede Børn eller Plejebørnene.

Nu ligger Lovforslagene i hvert sit Ting, men jeg vil gøre den højtærede Minister opmærksom paa, at denne Ændring kan meget let indføres ved blot at ændre § 4 i Loven om Tilsyn med Plejebørn. Der staar nemlig en Bestemmelse om, at Værgeraadene med Justitsministerens Tilladelse kan faa Ret til at have Tilsyn med Plejebørn. Jeg vil gerne have dette skærpet, saa at det ikke bliver en Undtagelsesregel, men en generel Regel; og jeg vil indtrængende henstille til den højtærede Minister, at det bliver ordnet saaledes, at hele Børneforsorgen kommer til at hvile under Værgeraadene ikke alene paa Landet, men ogsaa i Byerne. Men kan det af Hensyn til Befolkningens Størrelse ikke gøres i Byerne, henstiller jeg, at det i alt Fald gøres for Landets Vedkommende.

Ser man paa, hvorledes Værgeraadsinstitutionen er vokset frem her i Landet under Loven af 1905, vil de fleste sikkert indrømme, hvad ogsaa Ordføreren for det socialdemokratiske Parti (K. M. Klausen) var inde paa, at den ikke er blevet til det, man havde ventet. Den skulde jo blive det bærende i Børneforsorgsarbejdet, den skulde efter sin Idé staa som Befolkningens Tillidsmand, være et Bindeled mellem de Børn og Hjem, der skulde hjælpes, og dem,